

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 21, 2013

Nummer 21, 2013

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:7587](#) 01-10-2013

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:4784](#) 04-07-2013

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:4581](#) 27-06-2013

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2013:7816](#) 17-10-2013

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2013:7105](#) 27-09-2013

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:13230](#) 23-09-2013

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2013:9448](#) 09-09-2013

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2013:7663](#) 03-09-2013

RECHTSPRAAK

Niet-naleving van artikel 21 en 22 Rv leidt tot toepassing van artikel 1:160 BW

In de onderhavige procedure wendt de vrouw zich tot de rechtbank met het verzoek om de man te veroordelen tot het betalen van partneralimentatie. De discussie spitst zich toe op de vraag of de vrouw wel behoefte heeft aan een onderhoudsbijdrage zijdens de man. Volgens de man is dat niet het geval, aangezien de vrouw reeds twee jaar samenwoont met haar huidige partner, als ware zij gehuwd. Ter onderbouwing van zijn stelling voert de man aan dat ook de sociale dienst, na een gedegen onderzoek, heeft vastgesteld dat de vrouw samenwoont met haar partner. De sociale dienst heeft om die reden de bijstandsuitkering van de vrouw beëindigd. Volgens de vrouw heeft de sociale dienst haar uitkering ten onrechte beëindigd. Van samenwoning in bovengenoemde zin is volgens haar geen sprake.

Teneinde duidelijkheid te verkrijgen omtrent de behoefte van de vrouw heeft de rechtbank de vrouw op grond van artikel 22 Rv bevolen alle relevante stukken daaromtrent over te leggen. Tot die relevante stukken rekent de rechtbank het besluit van de sociale dienst, strekkende tot beëindiging van de bijstandsuitkering, het daaraan ten grondslag liggende rapport van de sociale recherche, alsook de stukken die zien op de door de vrouw ingestelde bezwaar- en beroepschriftprocedure. Aan dat bevel heeft de vrouw geen gevolg gegeven. De rechtbank merkt in dat kader op dat de vrouw ook op grond van artikel 21 Rv gehouden is om alle feiten die voor de beslissing van belang zijn, volledig en naar waarheid aan te voeren. Door het niet-naleven van beide wettelijke verplichtingen heeft de rechtbank geen zicht gekregen op de inhoud van belangrijke bescheiden, op grond waarvan bovendien is geconcludeerd dat de vrouw samenleeft als ware zij gehuwd. De rechtbank maakt daaruit de gevolgtrekking dat de vrouw haar samenwoning in de zin van artikel 1:160 BW onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken. De stukken die de vrouw wel heeft overgelegd, zijn volgens de rechtbank op zichzelf onvoldoende om die samenwoning te ontkrachten. De rechtbank volgt de man derhalve in zijn stelling, dat hij op grond van artikel 1:160 BW niet langer onderhoudsplichtig is jegens de vrouw. De rechtbank wijst het verzoek van de vrouw af.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2013:7663

Zaaknummer: C/03/176179 / FA RK 12-1288

Wetsartikelen: 21 Rv, 22 Rv en 1:16o BW

RECHTSPRAAK

Nederlandse kinderrechter ontbeert rechtsmacht. Gewone verblijfplaats van minderjarigen ligt in Duitsland

BJZ verzoekt de kinderrechter om de ondertoezichtstelling van twee minderjarige kinderen tussentijds op te heffen. De minderjarigen zijn samen met hun moeder naar Duitsland verhuisd en daardoor is de ondertoezichtstelling niet langer uitvoerbaar, aldus BJZ.

Alvorens inhoudelijk op het verzoek van BJZ in te gaan, toetst de kinderrechter ambtshalve of hem rechtsmacht toekomt ten aanzien van de door BJZ ingediende verzoeken. De kinderrechter overweegt dat in zaken betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid rechtsmacht toekomt aan het gerecht van de lidstaat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, op het tijdstip dat de zaak bij het gerecht aanhangig werd gemaakt (art. 8 Brussel IIbis). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU wordt de gewone verblijfplaats van een kind bepaald aan de hand van een geheel van feitelijke omstandigheden. De enkele fysieke aanwezigheid van het kind kan immers tijdelijk of toevallig zijn. De verblijfplaats van de minderjarige dient een zekere integratie in een sociale en familiale omgeving tot uiting te brengen. Aanknopingsfactoren daarvoor zijn de duur, de regelmatigheid en de reden van het verblijf in een bepaalde lidstaat. Ook de nationaliteit van het kind, de omstandigheden waaronder het kind in een bepaalde lidstaat verblijft, de plaats waar het kind naar school gaat, de talenkennis en de familiale en sociale banden die het kind in die staat heeft, zijn belangrijke aspecten bij het bepalen van de gewone verblijfplaats van het kind. Wanneer een ouder – door middel van tastbare maatregelen – uitvoering geeft aan zijn wens om zich met de kinderen in een andere lidstaat te vestigen, levert dat een sterke aanwijzing op voor de verplaatsing van de gewone verblijfplaats van de minderjarige.

Uit de overgelegde stukken leidt de kinderrechter af dat de moeder de Duitse nationaliteit bezit. Daarnaast heeft de moeder zich laten uitschrijven bij de gemeente van haar vorige woonplaats, met de vermelding dat zij naar Duitsland is geëmigreerd. Voorafgaand aan het door BJZ ingediende verzoekschrift is de moeder ook daadwerkelijk met de minderjarigen naar Duitsland verhuisd. De kinderrechter stelt voorts vast dat de vader zich niet tegen die verhuizing heeft verzet. Van een ongeoorloofde overbrenging, in de zin van Brussel IIbis, is derhalve geen sprake. Niet te verwachten is dat de moeder op korte termijn samen met de

kinderen zal terugkeren naar Nederland. Met die wetenschap heeft Bureau Jeugdzorg de stukken aangaande de ondertoezichtstelling van de minderjarigen dan ook overgedragen aan het Jugendamt. Het vorenstaande brengt de kinderrechter tot het oordeel dat de minderjarigen op het tijdstip waarop BJZ het inleidend verzoekschrift bij de rechtbank indiende, hun gewone verblijfplaats in Duitsland hadden. De kinderrechter verklaart zich diensgevolge onbevoegd om van de verzoeken van BJZ kennis te nemen. Ten overvloede merkt de kinderrechter op dat BJZ ten onrechte aanneemt dat de ondertoezichtstelling van de minderjarigen geen enkel doel meer dient. Een beschikking van de Nederlandse rechter betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid, zoals een ondertoezichtstelling, is, met inachtneming van het bepaalde in artikel 28 lid 1 Brussel IIbis, immers in een andere lidstaat voor tenuitvoerlegging vatbaar.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 17-10-2013

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2013:7816

Zaaknummer: C/03/184024 / JE RK 13-1340 en C/03/184027 / JE RK 13-1341

Wetsartikelen: 8 Brussel IIbis

RECHTSPRAAK

Verzoek om benoeming bijzondere curator afgewezen vanwege ontbreken belangenstrijd

De onder toezicht gestelde minderjarige is recent uit huis geplaatst in een accommodatie van een zorgaanbieder. BJZ heeft de kinderrechter verzocht om de ondertoezichtstelling en de machtiging uithuisplaatsing te verlengen. De minderjarige wil in die procedure graag bijgestaan worden door een bijzondere curator. De raadvrouw richt zich daarom namens de minderjarige tot de rechtbank, met het verzoek om haar tot bijzondere curator te benoemen. De raadvrouw stelt dat sprake is van een belangenstrijd tussen de ouders en de minderjarige. Volgens BJZ wordt het standpunt van de minderjarige namelijk beïnvloed door de visie van zijn ouders. De minderjarige voelt zich hierdoor onvoldoende gehoord. Door een zelfstandige procespositie in te nemen, hoopt de minderjarige wel zijn eigen standpunt naar voren te kunnen brengen.

De rechtbank overweegt als volgt. De rechter kan in aangelegenheden betreffende de verzorging en opvoeding, dan wel het vermogen van de minderjarige, op verzoek van een belanghebbende of ambtshalve, een bijzondere curator benoemen om de minderjarige te vertegenwoordigen. De rechter benoemt slechts een bijzondere curator, indien blijkt dat de belangen van de met het gezag belaste ouders, strijdig zijn met de belangen van de minderjarige (art. 1:250 BW). De rechtbank voegt daaraan toe dat de door de minderjarige gekoesterde wens om een zelfstandige procespositie in te nemen geen grond oplevert voor toewijzing van het verzoek. De belangen van de minderjarige worden reeds in rechte vertegenwoordigd door de ouders en BJZ. Daarnaast kan de minderjarige, gelet op zijn leeftijd, zijn standpunt zelfstandig naar voren brengen tijdens het kinderverhoor bij de kinderrechter. Naar het oordeel van de rechtbank is niet gebleken dat de ouders en de minderjarige uiteenlopende belangen hebben. Zowel de ouders als de minderjarige streven immers naar gezinshereniging. Van een belangenstrijd in de zin van artikel 1:250 BW is derhalve geen sprake. De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 27-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2013:7105

Zaaknummer: C/02/268137 / JE RK 13-1622

Wetsartikelen: 1:250 BW

RECHTSPRAAK

Kinderrechter verleent vervangende toestemming voor medische behandeling dertienjarige door te anticiperen op wetsvoorstel herziening kindbeschermingsmaatregelen

Twee onder toezicht gestelde minderjarigen kampen met ernstige sociaal-emotionele problemen. Volgens BJZ is medische behandeling noodzakelijk ter voorkoming van ernstig gevaar voor de gezondheid van de minderjarigen. De ouders weigeren daarvoor toestemming te verlenen. BJZ verzoekt de kinderrechter daarom om vervangende toestemming te verlenen voor de medische behandeling van de minderjarigen (art. 1:264 BW).

Volgens de kinderrechter staat vast dat beide minderjarigen met zodanige sociaal-emotionele problemen kampen, dat de door BJZ voorgestelde medische behandeling noodzakelijk is. Ten aanzien van het jongste kind, dat thans elf jaar oud is, wijst de kinderrechter het verzoek van BJZ zonder meer toe.

Met betrekking tot het oudste kind, dat thans dertien jaar oud is, ligt het iets ingewikkelder. De werking van artikel 1:264 BW is immers beperkt tot minderjarigen jonger dan twaalf jaar. De kinderrechter overweegt in dat kader dat een minderjarige die ouder is dan twaalf jaar, maar de leeftijd van zestien jaren nog niet heeft bereikt, medisch behandeld kan worden zonder toestemming van de met gezag belaste ouders, indien die behandeling nodig is teneinde ernstig nadeel voor de minderjarige te voorkomen. Van belang is dat de minderjarige de medische behandeling, ook na de geweigerde toestemming van de ouders, weloverwogen blijft wensen (art. 7:450 lid 2 BW). Hoewel de minderjarige aanvankelijk instemde met de voorgestelde medische behandeling lijkt die instemming niet bestendig te zijn. Vaststaat dat de minderjarige zeer loyaal is naar de vader, die uitgesproken tegen een medische behandeling van de minderjarige is. Volgens de kinderrechter is de minderjarige, vanwege haar loyaliteitsproblemen, niet in staat om tot een weloverwogen waardering van haar belangen te komen. Voor dergelijke situaties biedt de wetgever thans echter nog geen oplossing. De kinderrechter zoekt een oplossing voor deze lacune in de wet door aan te sluiten bij het wetsvoorstel tot de herziening van kindbeschermingsmaatregelen (Kamerstukken II 2008/09, 32 015). Het voorgestelde artikel 1:265h lid 2 BW biedt de kinderrechter namelijk wel

de mogelijkheid om ook ten aanzien van minderjarigen die ouder zijn dan twaalf jaar, vervangende toestemming te verlenen voor een noodzakelijke medische behandeling, indien blijkt dat die minderjarige niet in staat is tot een redelijke waardering van zijn belangen. Door te anticiperen op voormeld wetsvoorstel kan de kinderrechter, naar zijn eigen oordeel, eveneens vervangende toestemming verlenen voor de medische behandeling van het oudste kind. De kinderrechter wijst het verzoek van BJZ derhalve volledig toe.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:13230

Zaaknummer: C-09-448410 - JE RK 13-2034

Wetsartikelen: 1:264 BW en 7:450 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter verleent LBIO verlof om eerdere beschikking alimentatie bij lijfswang ten uitvoer te leggen

Bij beschikking van 16 september 2003 heeft de rechtbank bepaald dat gedaagde een bijdrage aan zijn ex-echtgenote dient te betalen in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige. De echtscheiding is ingeschreven op 12 januari 2004. Omdat gedaagde de kinderalimentatie niet betaalde, heeft de ex-echtgenote het LBIO ingeschakeld met het verzoek de inning van de kinderalimentatie over te nemen. Het LBIO heeft gedaagde op 17 mei 2004 gesommeerd tot betaling van de achterstallige alimentatie. Aangezien gedaagde niet tot betaling overging, heeft het LBIO derdenbeslag laten leggen onder verschillende banken. Dit resulteerde niet in enige betaling. Behalve een derdenbeslag onder de Belastingdienst leverden verdere pogingen van het LBIO niets op. Gedaagde is diskjockey en heeft volgens het LBIO voldoende mogelijkheden om zich inkomsten te verwerven in die mate dat hij aan zijn verplichtingen kan voldoen. Thans vordert het LBIO in kort geding dat aan het LBIO ex artikel 585 sub b Rv verlof wordt verleend om de beschikking van 16 september 2003 ten uitvoer te leggen bij lijfswang, voor ten hoogste een jaar tot een bedrag van € 28.931,40 is voldaan. Bij de mondelinge behandeling in kort geding hebben het LBIO en gedaagde afspraken gemaakt in die zin dat gedaagde aan het LBIO inzicht zal verschaffen omtrent zijn verdiensten in de komende periode. Op basis daarvan zou overleg gevoerd worden over een afbetalingsregeling. Voorts is afgesproken dat hij uiterlijk op 31 mei 2013 € 150 zal overmaken naar het LBIO. Gedaagde is deze afspraak slechts gedeeltelijk nagekomen. Hij heeft de € 150 overgemaakt. Daarnaast heeft hij op 10 mei 2013 een verzoekschrift tot nihilstelling van de alimentatie ingediend. Omdat gedaagde onvoldoende inzicht heeft verschaft in zijn te verwachten inkomsten, heeft een voorgezette mondelinge behandeling plaatsgevonden. Bij de beoordeling stelt de rechtbank voorop dat rechterlijke uitspraken dienen te worden nagekomen. Gedaagde stelt dat er sprake is van betalingsonmacht maar geeft geen inzicht in zijn laatstgenoten inkomen noch in zijn te verwachten inkomen, terwijl voldoende aannemelijk is dat hij vele optredens heeft gehad en dat nog veel optredens in het verschiet liggen. Niet is gebleken dat gedaagde niet aan zijn onderhoudsverplichtingen kan voldoen. Gedaagde is al bijna tien jaar op de hoogte van zijn betalingsverplichtingen, echter eerst tijdens de aanhangige kortgedingprocedure dient hij een verzoek in tot nihilstelling van de alimentatie. De

kortgedingrechter loopt niet vooruit op de uitkomsten van de bodemprocedure en stelt dat gedaagde de eerdere rechterlijke uitspraak dient na te komen, totdat op het wijzigingsverzoek anders is beslist. De voorzieningenrechter overweegt voorts dat toepassing van lijfswang een zeer verstrekkend dwangmiddel is, en slechts kan worden toegewezen indien aannemelijk is dat toepassing van een ander dwangmiddel onvoldoende uitkomst zal bieden en het belang van de schuldeiser toepassing van lijfswang rechtvaardigt. Lijfswang wordt bovendien niet uitgesproken indien de schuldenaar buiten staat is aan de verplichting te voldoen. Nu niet van betalingsonmacht is gebleken en er geen vermogensbestanddelen door het LBIO kunnen worden getraceerd waarop het zich kan verhalen en nu er vanuit gedaagde in al die jaren geen enkel initiatief is geweest om de rechter een wijziging van de alimentatie te verzoeken en hij bovendien geen gebruik heeft gemaakt van het aanbod om tot een betalingsregeling te komen, ziet de voorzieningenrechter voldoende aanleiding om het LBIO verlof te verlenen om de beschikking van 16 september 2013 bij lijfswang ten uitvoer te leggen, tot een bedrag van € 28.931,40 zal zijn voldaan met dien verstande dat de gijzeling ten hoogste drie maanden zal duren, met veroordeling van gedaagde in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 09-09-2013

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2013:9448

Zaaknummer: C/15/201283/KG ZA 13-1

Wetsartikelen: 585 sub b Rv

RECHTSPRAAK

De termijn van twaalf jaar voor partneralimentatie kan niet worden verlengd indien binnen die termijn geen alimentatie is opgelegd

Het huwelijk tussen partijen is beëindigd door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking op 29 november 1999 in de registers van de burgerlijke stand. Bij beschikking van 20 september 2006 heeft de rechtbank bepaald dat de man aan de vrouw een bijdrage in de kosten voor haar levensonderhoud dient te betalen van € 65 per maand. In hoger beroep is deze beschikking door het hof vernietigd en is het oorspronkelijke verzoek afgewezen. Bij beschikking van 30 maart 2011 heeft de rechtbank het verzoek van de vrouw om de bijdrage in haar levensonderhoud vast te stellen afgewezen. Bij verzoekschrift van 2 februari 2012 heeft de vrouw de rechtbank verzocht met ingang van 1 januari 2012 een bijdrage in haar levensonderhoud vast te stellen op € 750 per maand en voorts te bepalen dat de termijn dat de man dient te betalen wordt verlengd tot de 65-jarige leeftijd van de vrouw (2031), dan wel met een zodanige termijn en met een zodanig bedrag als de rechtbank juist acht. De rechtbank heeft de vrouw niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek. De vrouw is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. Volgens de vrouw dient artikel 1:157 lid 5 BW ruimer geïnterpreteerd te worden. Volgens haar kan niet alleen verlenging van de periode van twaalf jaren gevraagd worden als er sprake is van in het verleden vastgestelde partneralimentatie die ook daadwerkelijk is betaald, maar ook in het geval geen partneralimentatie is vastgesteld, omdat de man geen draagkracht had, maar de vrouw daar wel recht op had. Het verzoek van de vrouw tot verlenging van de alimentatieplicht is gedaan binnen de termijn van drie maanden, zoals bedoeld in artikel 1:157 lid 5 BW. Het hof is van oordeel dat de wet geen ruimte biedt voor de door de vrouw gestelde ruimere uitleg van artikel 1:157 lid 5 BW en verwijst hiervoor naar de wetsgeschiedenis (TK 1986/87, 19 295 nr. 6 en EK 1988/89 19 295, nr. 706). Naar het oordeel van het hof dient er door de rechter een daadwerkelijke onderhoudsverplichting te zijn opgelegd, alvorens door de rechter tot verlenging van de termijn van twaalf jaar kan worden overgegaan. In casu is dat niet het geval. Er is immers nimmer een uitkering tot levensonderhoud vastgesteld en de maximale termijn van twaalf jaar na inschrijving van de echtscheidingsbeschikking is verstreken op 29 november 2011. De verplichting van de man tot een eventuele uitkering ten behoeve van levensonderhoud voor de vrouw is dus op 29 november 2011 definitief beëindigd. Met de rechtbank is het hof dan

ook van oordeel dat de vrouw niet-ontvankelijk is in haar verzoek om met ingang van 1 januari 2012 een door de man te betalen bijdrage in de kosten van haar levensonderhoud vast te stellen. Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:4784

Zaaknummer: 200.114.280

Wetsartikelen: 1:157 BW

RECHTSPRAAK

Limitering partneralimentatie na twaalf jaar

Partijen zijn in 1999 gescheiden. De termijn van bij de echtscheiding opgelegde bijdrage aan partneralimentatie eindigt op 7 oktober 2011, zijnde twaalf jaar na inschrijving in de registers van de burgerlijke stand. De vrouw heeft de rechtbank verzocht deze termijn te verlengen. De rechtbank heeft haar verzoek afgewezen. De vrouw is van deze beschikking in hoger beroep gekomen. De vrouw heeft aangevoerd dat zij reeds tijdens het huwelijk te kampen had met psychische problemen. Zij ontvangt een arbeidsongeschiktheidsuitkering en zij stelt dat zij niet in staat is deel te nemen aan het arbeidsproces. Zij heeft geen ruimte gehad om te sparen. De man heeft aangevoerd dat de alimentatieverplichting na twaalf jaar is geëindigd. Naast het feit dat de vrouw financiële reserves had kunnen opbouwen, heeft zij zich onvoldoende ingespannen om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Er is bovendien geen sprake van enige lotsverbondenheid nu het gaat om een kort, kinderloos huwelijk. Omdat de vrouw in aanmerking komt voor huur- en zorgtoeslag is bovendien geen sprake van een inkomensterugval van 40%, waarvan de rechtbank is uitgegaan. Het hof dient te beoordelen of aan de zijde van de vrouw bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die, gelet op de ingrijpende aard van de beëindiging, in beginsel meebrengen dat ongewijzigde handhaving van de termijn naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van de vrouw kan worden gevergd. Hierbij is, naast haar financiële situatie, mede van belang of zij er alles aan heeft gedaan wat redelijkerwijs van haar mag worden verwacht om financieel zelfstandig te worden. Het hof volgt de man in zijn redenering dat de inkomensterugval minder is dan 40%, te weten 19%, rekening houdend met haar maandelijkse uitkering, huurtoeslag, zorgtoeslag, waarmee zij het bijstandsniveau ruim overschrijdt. Daarnaast heeft zij nog meer bestedingsruimte, nu zij kinderalimentatie ontvangt van de vader van haar twee kinderen en in aanmerking komt voor kindertoeslagen. De vrouw heeft voorts geen bijzondere omstandigheden aangetoond, die rechtvaardigen dat haar recht op alimentatie verlengd zou moeten worden. Er is sprake van een kinderloos, relatief kort huwelijk en bovendien heeft zij niet aangetoond dat zij zich ten volste heeft ingespannen om in haar eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Het feit dat zij reeds tijdens het huwelijk te kampen had met psychische problematiek maakt dit oordeel niet anders, aldus het hof. Het hof oordeelt dat de vrouw, mede gelet op de gemotiveerde betwisting van de man, niet heeft onderbouwd, laat staan aannemelijk heeft

gemaakt, dat de beëindiging van de onderhoudsverplichting na twaalf jaar zo ingrijpend is dat dit naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet van haar gevegd kan worden. Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking onder aanvulling en/of verbetering van de gronden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-10-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:7587

Zaaknummer: 200.116.989/01

Wetsartikelen: 1:157 BW

RECHTSPRAAK

Belanghebbende is ontvankelijk in hoger beroep op grond van artikel 358 lid 2 Rv

In dit hoger beroep gaat het om het verhaal door de gemeente op de man van de aan de vrouw verstrekte bijstand. De vrouw ontvangt een bijstandsuitkering naar de norm van een alleenstaande ouder. De gemeente heeft een verhaalsbijdrage vastgesteld, maar omdat de man in de minne niet tot betaling overging, heeft de gemeente zich tot de rechtbank gewend. In de beschikking, waarvan beroep, is met ingang van 1 december 2007 het door de gemeente verzochte bedrag vastgesteld en heeft de rechtbank bepaald dat de man met ingang van 1 januari 2009 het verschuldigde maandbedrag maandelijks aan de gemeente zal voldoen zolang de bijstandsverlening aan de vrouw mede ten behoeve van de kinderen voortduurt. De rechtbank heeft voorts bepaald dat de man de sedert december 2007 ontstane achterstand zal aflossen totdat de achterstand in de betalingen geheel zal zijn voldaan. De man is in hoger beroep gekomen van deze beschikking. In verband met de vraag of hij ontvankelijk is in zijn hoger beroep, stelt hij dat de beschikking van 3 december 2008 eerst op 4 december 2012 aan hem is betekend. Hij heeft niet geweten van een procedure en hij leidde sinds 2006 een zwervend bestaan en had geen vaste woon- en verblijfplaats. Hij woont sinds enkele maanden bij familie. Hij stelt dat de bestreden beschikking pas aan hem bekend is geworden nadat deze aan hem bij deurwaardersexploot van 4 december 2012 is betekend. Het hof overweegt dat in de Wwb is bepaald dat op de indiening en de behandeling van het verzoekschrift tot verhaal, alsmede op de procedure in hoger beroep de artikelen 799 lid 2 en 801 Rv van overeenkomstige toepassing zijn. Het hof leidt hieruit af dat de overige artikelen uit desbetreffende titel en in het bijzonder artikel 806 Rv niet op de verhaalsprocedure van toepassing zijn. Het hof beoordeelt derhalve de vraag of de man tijdig in hoger beroep is gekomen aan de hand van artikel 261 juncto artikel 358 Rv. Het hof overweegt hiertoe dat het beroepschrift op 15 januari 2013 is binnengekomen en zich richt tegen de beschikking van 3 december 2008. De man is in de procedure bij de rechtbank niet verschenen en de rechtbank heeft de beschikking bij verstek afgegeven. De gemeente heeft niet aangetoond dat de man eerder dan 4 december 2012 bekend was met de bestreden beschikking. Het hof verklaart de man, op grond van artikel 358 lid 2 Rv, waarin is neergelegd dat door de niet in de procedure verschenen belanghebbenden hoger beroep moet worden ingesteld binnen drie maanden na

de betekening van de bestreden beschikking of nadat deze beschikking hem op andere wijze bekend is geworden, ontvankelijk in zijn hoger beroep. Vervolgens overweegt het hof dat de man, na een bespreking van zijn draagkracht, tegenover de betwisting door de gemeente onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen draagkracht heeft om het vastgestelde verhaalsbedrag te betalen. Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 27-06-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:4581

Zaaknummer: 200.120.215

Wetsartikelen: 261, 358, 799 lid 2, 801 Rv